

УДК [342.951:35.072.2]343.535

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2008577>

Б.В. ЯРИНКО,

арбітражний керуючий, здобувач Національного університету біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна; e-mail: bohdansatnewwork@gmail.com; ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6448-9111>

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОВІДНОСИНИ У СФЕРІ КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ АРБІТРАЖНИХ КЕРУЮЧИХ ЯК СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО ІНТЕРЕСУ В ПРОЦЕДУРАХ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ (З УРАХУВАННЯМ ІНОЗЕМНОГО ДОСВІДУ)

B.V. YARYNKO,

Arbitration Manager, Applicant of a Ph.D., National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine; e-mail: bohdansatnewwork@gmail.com; ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6448-9111>

ADMINISTRATIVE LEGAL RELATIONS IN FIELD OF CONTROL FOR THE ACTIVITY OF ARBITRATION MANAGERS AS A WAY OF PROVIDING PUBLIC INTEREST IN PROCEDURES FOR INSOLVENCY (ACCORDING TO FOREIGN EXPERIENCE)

Постановка проблеми

Процеси, які відбуваються в сучасній економіці, є об'єктом державного управління та контролю, як безпосередньо, так і через систему спеціально створених суспільних інститутів, що дозволяють зробити економічні процеси саморегульованими. Таким, зокрема, є інститут правового регулювання процедур, що здійснюються у процесі відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом. Даний правовий інститут сприяє системному розв'язанню накопичених у діяльності господарюючого суб'єкта протиріч і помилок, та до певної міри адекватному захисту інтересів кредиторів, шляхом застосування прозорих процедур управління майном та використання всіх можливостей для відновлення нормальної діяльності господарюючого суб'єкта задля запобігання його ліквідації як крайнього, але вимушеного заходу. Проте, держава і суспільство зацікавлені в тому, щоб не допускати різного роду зловживань у даній сфері, аби процедура банкрутства не перетворювалась на інструмент незаконного збагачення, ухилення від виконання цивільно-

правових, господарських та податкових зобов'язань, зобов'язань по оплаті праці та реалізації різного роду рейдерських схем.

Дієвим запобіжником проти таких явищ може стати відпрацьована система державного контролю за діяльністю ключового діючого суб'єкта в системі правовідносин у сфері банкрутства – арбітражного керуючого. Особливої важливості правовий інститут державного контролю за діяльністю арбітражного керуючого набуває в умовах довготривалої економічної кризи, коли загострюється суспільна потреба в "перезавантаженні" економічної системи – ефективному очищенні економічних відносин від тягаря безнадійних майнових зобов'язань.

Вивчення та вдосконалення поняття контролю за діяльністю арбітражного керуючого не можна недооцінювати, оскільки це дозволяє більш широко та повно закласти фундамент нових якісних змін та нововведень системи адміністративно-правового статусу арбітражних керуючих.

Існує як широке поняття контролю в сенсі діяльності, що має місце в роботі усіх державних органів, так і позиції, коли контроль розглядається у вузькому контексті – як діяльність органів, надієних функцією контролю, що є основним видом їх

роботи, і які за допомогою притаманних їм форм, методів та визначених процедур здійснюють контроль [1], за твердженням О. Андрико.

Іншими словами, державний контроль – це всеохоплюючий контроль, який стосується і має місце у будь-якій сфері суспільних відносин, а контроль за діяльністю арбітражних керуючих, співвідноситься з ним як частина з цілим.

Державний контроль та нагляд за діяльністю арбітражних керуючих, як і контроль та нагляд в цілому, можна характеризувати як управлінську діяльність і як правове явище, оскільки мова йде про здійснення управлінських функцій держави, шляхом їх делегування відповідним органам а також про спосіб гарантування правопорядку та законності у суспільних правовідносинах відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом.

Ю. Битяк виділяє такі способи забезпечення законності та дисципліни: контроль, нагляд, звернення громадян [2]. Авторський колектив під головуванням С. Ківалова розглядає наведені категорії забезпечення законності через призму: контролю, адміністративного нагляду, звернення громадян до державних органів із заявами, пропозиціями, скаргами із питань забезпечення законності [3]. Спеціальними правовими засобами забезпечення законності, відображеними в роботах В. Краснова, є: правові гарантії, контроль, нагляд, примус, оскарження, заохочення, відповідальність [4, с.124].

Контрольно-наглядова діяльність за твердженням Г. Бистрик – це одна з основних форм правової діяльності держави, яка здійснюється державою шляхом видання контрольно-правових актів або рішень, що приймаються відповідними органами державної влади і має на меті забезпечення перевірки відповідності дій суб'єктів та об'єктів правового регулювання чинному законодавству, сприяння режиму законності і правопорядку [5, с.115].

В той же час, наука адміністративного права поки що обходила своєю увагою адміністративні правовідносини в діяльності арбітражного керуючого, що є наразі завданням цієї роботи. Метою статті є на основі вивчення іноземного досвіду правового регулювання формування комплексного теоретичного уявлення про суб'єктів і засоби контролю у сфері діяльності арбітражних керуючих, про адміністративно-правовий характер відносин конт-

ролю та їх прямий взаємозв'язок з забезпеченням публічного інтересу в діяльності арбітражного керуючого. Дане дослідження покликане встановити характер адміністративних правовідносин щодо реалізації публічного інтересу в процедурі неплатоспроможності через контроль за діяльністю арбітражних керуючих. Новизна дослідження полягає в теоретичному окресленні інституту контролю за діяльністю арбітражних керуючих як засобу реалізації публічного інтересу і практичних пропозицій щодо удосконалення регулювання адміністративних правовідносин щодо забезпечення публічного інтересу в діяльності арбітражного керуючого.

Контроль за діяльністю арбітражних керуючих як предмет адміністративних правовідносин та засіб забезпечення публічного інтересу

Слід зазначити, що відмежування галузевої приналежності окремих правовідносин, що реалізуються в межах комплексу різногалузевих правовідносин, завжди є непростим завданням, оскільки всі правовідносини спрямовані на оптимальний ступінь впорядкованості і відповідності тим суспільним завданням, які вирішують відповідні суспільні відносини. Так, найбільш абстрактним завданням арбітражного керуючого є те саме, що і в цілому завдання інституту правового регулювання неплатоспроможності – адекватне управління майновими економічними відносинами, стимулювання і розвиток підприємницької ініціативи, недопущення тривалої стагнації, або сповільнення економічних відносин через накопичення безнадійної заборгованості, знаходження оптимального балансу між інтересами економічних суб'єктів та використання всіх можливостей для відновлення платоспроможності і діяльності економічних суб'єктів.

З нашої точки зору, будь-яка суспільна інституція, покликана вирішувати і усувати протиріччя і конфлікти в суспільстві, підвищувати ступінь упорядкованості суспільних відносин, які постійно ускладнюються і удосконалюються, утворює своєю діяльністю, врегульованою нормами права, певний адміністративно-правовий інститут. Це стосується як різного роду державних органів, органів виконавчої влади, спеціалізованих органів з особливим статусом, всього, що можна об'єднати під терміном "публічна адміністрація", і не в меншій мірі також і недержавних суб'єктів, таких як різного роду саморегульовані громадські організації, органи суддівського самоврядування, організації адвокатів, нотаріусів, експертів та їх професійні спільноти, природоохоронні, антикорупційні громадські організації, організації у сфері захисту прав споживачів, органи медіації і посередництва у вирішенні трудових і господарських спорів, тощо.

В наведений ряд спеціалізованих інституцій, чия діяльність має публічно-правових характер і реалізується в тому числі і у вигляді відповідних адміністративних правовідносин, у повній мірі вписується інститут арбітражного керуючого, адміністративно-правовий статус якого, особливо що стосується адміністративної підконтрольності його різним суб'єктам, представляє певний інтерес.

Логічно в даному контексті звернутись до досвіду з одного боку, країн ближнього зарубіжжя, що знаходяться в схожих з нами умовах, а з другого боку – до розвинених західних країн, що є орієнтиром в побудові цивілізованих економічних відносин. Так, у РФ під загальним терміном "арбітражний керуючий" функціонують три види суб'єктів, що залучаються у процедуру банкрутства на різних стадіях, але на відміну від законодавства України російська правова система знає термін "адміністративний керуючий", що використовується в окремих видах процедур банкрутства [6, с.21].

Навіть суто термінологічно це відсилає нас до царини адміністративного права, діяльності держави у сфері публічного адміністрування, а отже характеризує і цю особу, і частково арбітражного керуючого в трьох інших "іпостасях" відомих і в нашому законодавстві, як агента публічного інтересу.

Відмічаються також певні правові проблеми щодо розмежування правового статусу тимчасового, зовнішнього, адміністративного та конкурсного керуючого та належності у них спільної якісної характеристики, що дає можливість виконувати ці функції, та загальних вимог, які класифіковані як вимоги щодо компетентності, вимоги щодо неупередженості арбітражного керуючого, а також вимоги, призначенням яких є вирішення проблем, безпосередньо не пов'язаних з діяльністю арбітражного керуючого [7, с.5].

На цьому варто зацентувати увагу, адже висунення певних кваліфікаційних вимог – це не що інше, як форма контролю за діяльністю арбітражного керуючого, адже це по суті єдиний учасник справи про банкрутство, до якого висуваються суворі формальні вимоги. Для того, щоб бути стороною у справі, наприклад, достатньо лише мати документи, що підтверджують заборгованість.

Окремі процедури та вимоги контролю за діяльністю арбітражних керуючих в іноземному законодавстві

Як зазначає Крейг Н. Аверч (Craig H. Averch), проблемними є процедури, які забезпечують

вибір арбітражного керуючого з урахуванням голосу кредиторів, маючи очевидно на увазі значний ступінь упередженості самих конкурсних кредиторів, а як наслідок і їх креатури [8, с.29]. З цієї точки зору законодавство України є більш прогресивним, оскільки призначенням арбітражного керуючого на виконання тієї чи іншої функції відбувається господарським судом, можна сказати в розпорядчому, адміністративному порядку, в усякому разі це точно не акт здійснення правосуддя, і в основі його акт адміністративного розсуду суду.

Виникнення самостійного інституту адміністративно-правового регулювання і контролю у діяльності арбітражних керуючих в США знаменував собою Акт про реформу законодавства у сфері банкрутства, який переклав обов'язки з підбору і атестації арбітражних керуючих, які до цього здійснювались судом, на спеціальний орган виконавчої влади, що функціонує у різних штатах. Метою, на думку Рафаеля І. Пардо (Rafael I. Pardo) та Кетрін А. Уоттс (Kathryn A. Watts) було намагання зняти з судів функцію, яка могла вплинути на їх упередженість і фактично перекладала на суд частину відповідальності за діяльність арбітражного керуючого, що є невластивою для суду функцією [9, с.14]. Очевидно, що законодавець зрозумів, що адміністрування справи про банкрутство, в тому числі кадрове забезпечення – це адміністративна функція взагалі-то суду не властива, що і зумовило таку міграцію і кристалізацію адміністративно-правового інституту. Ця думка цілком відповідає авторським міркуванням, згідно яких ані виконавча, ані судова влада не повинна приймати на себе відповідальність за економічні наслідки діяльності арбітражного керуючого, а лише контролювати відповідність процедури його діяльності законодавству у справі (суд) та контролювати його діяльність по всіх справах, включаючи скарги, дотримання кваліфікаційних вимог, проходження атестацій, тощо (виконавча влада) .

Значний масив норм щодо неупередженості, недопустимості конфлікту інтересів та високої відповідальності арбітражного керуючого, як вважають Юньцянь Сюй (Yongqian Xu) та Хайшинг Чжан (Haizheng Zhang), міститься в законодавстві Китайської Народної Республіки, в якому подібний суб'єкт з'явився лише в 2006 році, зокрема зазначається, що арбітражний керуючий є представником публічного інтересу, і в процедурах нікого з сторін справи не представляє, а є самостійним суб'єктом з власною функцією [10, с.98].

Як правило, федеральним керуючим може бути юрист, який спеціалізується у справах про неспроможність [11]. Такі особливості правової системи США, як "множинність юрисдикцій" і дуже

сильна судова система зумовили появу унікальної практики вирішення справ про реорганізацію і банкрутство, що представлена законом – Кодексом про банкрутство 1979 року, який входить Титулом 11 до Зводу федеральних законів США [12].

Інститут арбітражного управління Великобританії побудований за принципом саморегулювання. Практикуючий спеціаліст з неспроможності співпрацює з боржником або його кредиторами на договірних засадах. Також, як зазначають Кемпсон Е. (Kempson E.) та Ю.В. Чорна, за неможливості підприємству найняти практикуючого спеціаліста або відсутності у нього коштів на покриття судових витрат судом буде призначено офіційного керуючого – державного службовця [13; 14, с.57].

У Великобританії владними повноваженнями у сфері банкрутства наділена Служба у справах про неспроможність. Вона є виконавчим агентством Департаменту торгівлі та промисловості Великобританії та виконує свої функції через офіційних управляючих. Офіційні управляючі є державними службовцями та працюють при судах. Служба діє в Англії та Уельсі на підставі Закону Великобританії "Про неспроможність", Закону Великобританії "Про дискваліфікацію директорів компанії" 1986 року та Закону Великобританії "Про компанії" 1985 року. Інститут арбітражного управління Великобританії заслуговує особливої уваги. Так британському конкурсному процесу відомі два види керуючих: перші є державними службовцями; другі – самозайняті особи – практикуючі спеціалісти з неплатоспроможності [14, с.57].

Право на здійснення професійної діяльності у сфері неплатоспроможності фізичні особи можуть отримати двома способами, які передбачають:

– отримання ліцензії однієї з кількох професійних організацій, членом якої є така особа. Факт членства є обов'язковою умовою отримання ліцензії. Професійні організації об'єднують представників певної професії на певній території, і їхній офіційний статус має бути визнаний уповноваженим державним органом.

– отримання права на здійснення діяльності від уповноваженого державного органу. Цей спосіб використовують, якщо фізична особа не може бути членом професійних організацій (не є одним із представників професії, які об'єднані в такі організації) [15].

Адміністративно-правові засоби контролю за діяльністю арбітражних керуючих в Україні

В Україні правове становище органів державного контролю за діяльністю арбітражних керуючих, повноваження, функції контролюючих органів, а також їх розмежування визначаються Законом [16], та Порядком контролю за діяльністю арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) [17].

Особа, яка бажає надавати професійні послуги у сфері неплатоспроможності, зобов'язана скласти іспит і мати гарантію компенсації збитків, заподіяних її професійною діяльністю. Регулювання і контроль професійної діяльності у сфері неплатоспроможності здійснюється через інститути саморегулювання і державні інститути, зокрема через уповноважений державний департамент, до складу якого входять і представники професійних організацій.

У перевітках діяльності арбітражного керуючого беруть участь представники державного органу з питань банкрутства та його територіальних органів з можливістю залучення найбільш досвідчених і висококваліфікованих арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) у порядку, встановленому державним органом з питань банкрутства [18].

Крім того, до кола завдань арбітражного керуючого входять такі форми реалізації публічного інтересу як погашення податкових, трудових і соціальних зобов'язань боржника, надання обґрунтованих відповідей на депутатські звернення і запити, звернення громадян і громадських організацій, узгодження та затвердження своїх організаційно-розпорядчих дій в господарському суді, врахування позиції органів місцевого самоврядування і дотримання законодавчо визначених процедур при вирішенні долі об'єктів соціального призначення в межах територіальної громади. В свою чергу, по кожному з комплексів перерахованих правовідносин щодо забезпечення публічного інтересу арбітражний керуючий є підконтрольним відповідним суб'єктам контрольних повноважень.

Звідси існує необхідність постійного державного контролю за неухильним слідуванням арбітражного керуючого приписам законодавства. Специфічні права і обов'язки в межах адміністративного права і специфіка адміністративної відповідальності, включаючи всі її аспекти, дає підстави вести мову про самостійний правовий інститут контролю за діяльністю арбітражного керуючого.

Дані правовідносини за своїм змістом вкладаються в предмет адміністративного права в частині здійснення управлінської і організаційної діяльності

в суспільстві, створення і забезпечення належної роботи важливих соціальних інститутів.

Висновки

Проведене дослідження дозволило сформулювати кілька тезових висновків, що є логічним наслідком опрацювання вихідних даних дослідження.

1. Адміністративно-правовий інститут контролю за діяльністю арбітражного керуючого є пов'язуючою організаційною ланкою, за допомогою якої інтегруються приватні інтереси господарюючих суб'єктів і публічний інтерес здійснення ефективної державної політики у сфері неплатоспроможності як загальна мета правовідносин у сфері банкрутства.

2. Метою діяльності арбітражного керуючого у справі про банкрутство є законне і одночасно найбільш ефективно вирішення господарської справи про банкрутство, та задоволення прав і законних інтересів сторін у справі та інших осіб, права і законні інтереси яких пов'язані з даною справою, а також дотримання публічного інтересу.

3. Досягнення цієї мети можливе за умови забезпечення розвитку адміністративно-правових відносин контролю за діяльністю арбітражного керуючого з боку органів держави та інститутів громадянського суспільства.

4. Особливим компонентом адміністративно-правового статусу арбітражного керуючого є його інституціональна взаємодія з органами

державного управління і контролю у сфері банкрутства, тобто знаходження під організуючим впливом і контролем з боку державних органів.

5. Окремим напрямом контролю за діяльністю арбітражного керуючого є підконтрольність галузевим органам державного управління в податковій, трудовій, соціальній, екологічній сфері, тощо та органам місцевого самоврядування, громадським організаціям і громадянам з питань врегулювання правовідносин, що впливають на соціально-економічне становище територіальної громади при реалізації процедур в межах справи про банкрутство.

6. Особливості адміністративно-правового статусу арбітражного керуючого проявляються у реалізації правовідносин його з господарським судом, що сам не будучи органом державного управління, контролю чи нагляду, через свою взаємодію з арбітражним керуючим приймає контрольні функції виключно у справах про банкрутство.

7. Важливу роль в процесі контролю за діяльністю арбітражного керуючого займає позиція органів місцевого самоврядування, які безпосередньо забезпечують економічні інтереси територіальної громади, що так само є елементом публічного інтересу.

8. В свою чергу, через контроль з боку зазначених інституцій за діяльністю арбітражного керуючого реалізується публічний інтерес держави і суспільства в сталому розвитку економічних та інших суспільних відносин.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрійко О. Ф. Організаційно-правові проблеми державного контролю у сфері виконавчої влади: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. К., 1999. 390 с.
2. Адміністративне право України: підручник / [Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дяченко та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. К.: Юрінком Інтер, 2005. 544 с.
3. Адміністративне право України: підручник / за заг. ред. С. В. Ківалова. О.: Юрид. л-ра, 2003. 896 с.
4. Краснов В. В. Концептуальні засади нагляду в державному управлінні. *Актуальні проблеми держави і права*. 2007. Вип. 35. С. 124–128.
5. Бистрик Г. М. Контрольно-наглядова діяльність як форма правової діяльності органів державної влади. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2009. С. 115–123.
6. Калинина Е. В. Правовое положение арбитражного управляющего: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Волгоград, 2005. 24 с.
7. Юхнин А. В. Правовые проблемы организации деятельности арбитражных управляющих: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. М., 2005. 184 с.
8. Craig H. Averch, Bankruptcy Law: what is fair?, Law in transition, European Bank for Reconstruction and Development, Spring 2000. PP. 26–33. URL: <http://www.ebrd.net/downloads/legal/insolvency/fairlaw.pdf>.
9. Rafael I. Pardo, Kathryn A. Watts. Bankruptcy administration: justification lacking for continuing two parallel programs: report to the Chairman, Permanent Subcommittee on Investigations, Committee on Governmental Affairs, U.S. Senate The Office, 1992. 46 p.
10. Yongqian Xu, Haizheng Zhang. China's New Enterprise Bankruptcy Law: Context, Interpretation and Application. Routledge, 2016. 372 p.
11. Commercial Law: Problems & Materials [ElectronicResource]. Modeofaccess: <http://www.law.cornell.edu/uscode/text/1>.
12. US Bankruptcy Code [ElectronicResource]. Modeofaccess: <http://www.law.cornell.edu/uscode/text/11>.

13. Kempson E. Review of Insolvency Practitioner Fees Report to the Insolvency Service. GOV.UK. 2013. Available at: <https://www.gov.uk/government/publications/insolvency-practitioner-fees-a-review>.
14. Чорна Ю. В. Правове становище суб'єктів забезпечення конкурсного провадження: вітчизняний та зарубіжний досвід. *Юридичні науки*. 2016. № 1/1 (18). С. 56–60.
15. Міжнародний досвід діяльності арбітражних керуючих. *Правовий тиждень*. URL: <http://legalweekly.com.ua/index.php?id=16061&show=news&newsid=121877>.
16. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14.05.1992. № 2343–12. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 31. Ст. 440.
17. Про затвердження Порядку контролю за діяльністю арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів): Наказ Міністерства юстиції України від 27.06.2013 № 1284/5. *Офіційний вісник України*. 2013. № 52. Ст. 1925.
18. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228. *Офіційний вісник України*. 2014. № 54. Ст. 1455.

REFERENCES

1. Andriyko, O. F. (1999). *Orhanizatsiyno-pravovi problemy derzhavnoho kontrolyu u sferi vykonavchoyi vlady* [Organizational-legal problems of state control in the field of executive power]. Doctor's thesis (12.00.07). Kyiv (in Ukr.).
2. Bytyak, YU. P., Harashchuk, V. M., & Dyachenko, O. V. et al.; Bytyak YU. P. (Red.). (2005). *Administratyvne pravo Ukrayiny: pidruchnyk* [The administrative law of Ukraine: a textbook]. Kyiv: Yurinkom Inter (in Ukr.).
3. Kivalov S. V. (Red.). (2003). *Administratyvne pravo Ukrayiny: pidruchnyk* [The administrative law of Ukraine: a textbook]. Odessa: Yuryd. I-ra (in Ukr.).
4. Krasnov, V. V. (2007). Kontseptual'ni zasady nahlyadu v derzhavnomu upravlinni [Conceptual Principles of Supervision in Public Administration]. *Aktual'ni problemy derzhavy i prava*, (35). 124–128 (in Ukr.).
5. Bystryk, H. M. (2009). Kontrol'no-nahlyadova diyal'nist' yak forma pravovoyi diyal'nosti orhaniv derzhavnoyi vlady [Control and supervision activity as a form of legal activity of public authorities]. *Derzhava i pravo. Yurydychni i politychni nauky*, 115–123 (in Ukr.).
6. Kalinina, Ye. V. (2005). *Pravovoye polozheniye arbitrazhnogo upravlyayushchego* [The legal status of the arbitration manager]. Extended abstract of candidate's thesis (12.00.03). Volgograd (in Ukr.).
7. Yukhnin, A. V. (2005). *Pravovyye problemy organizatsii deyatel'nosti arbitrazhnykh upravlyayushchikh* [Legal problems of the organization of activities of arbitration managers]. Candidate's thesis (12.00.03). Moskva (in Russ.).
8. Craig, H. Averch (2000). Bankruptcy Law: what is fair?, Law in transition, European Bank for Reconstruction and Development, Spring PP. 26–33. Retrieved from: <http://www.ebrd.net/downloads/legal/insolvency/fairlaw.pdf>.
9. Rafael, I. Pardo, & Kathryn. A. Watts. (1992). Bankruptcy administration: justification lacking for continuing two parallel programs: report to the Chairman, Permanent Subcommittee on Investigations, Committee on Governmental Affairs, U.S. Senate the Office.
10. Yongqian, Xu, & Haizheng, Zhang. (2016). *China's New Enterprise Bankruptcy Law: Context, Interpretation and Application*. Routledge.
11. Commercial Law: Problems & Materials. Retrieved from: <http://www.law.cornell.edu/uscode/text/1>.
12. US Bankruptcy Code. Retrieved from: <http://www.law.cornell.edu/uscode/text/11>.
13. Kempson, E. (2013). Review of Insolvency Practitioner Fees Report to the Insolvency Service. GOV.UK. Retrieved from: <https://www.gov.uk/government/publications/insolvency-practitioner-fees-a-review>.
14. Чорна, YU. V. (2016). Pravove stanovishche sub"yektiv zabezpechennya konkursnoho provadzhennya: vitchyznyany ta zarubizhnyy dosvid [Legal status of the entities providing competitive proceedings: domestic and foreign experience]. *Yurydychni nauky*, 1/1(18). 56–60 (in Ukr.).
15. Mizhnarodnyy dosvid diyal'nosti arbitrazhnykh keruyuchykh [International experience of arbitration managers]. *Pravovyy tyzhden'*. Retrieved from: <http://legalweekly.com.ua/index.php?id=16061&show=news&newsid=121877> (in Ukr.).
16. Pro vidnovlennya platospromozhnosti borzhnyka abo vyznannya yoho bankrutom [On restoration of the debtor's solvency or recognition of bankruptcy]. Zakon Ukrayiny (14.05.1992. No 2343–12). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, (31). 440 (in Ukr.).
17. Pro zatverdzhennya Poryadku kontrolyu za diyal'nistyu arbitrazhnykh keruyuchykh (rozporiadnykiv mayna, keruyuchykh sanatsiyeyu, likvidatoriv) [On approval of the procedure for controlling the activities of arbitration managers (property managers, sanitation managers, liquidators)]. Nakaz Ministerstva yustytitsiyi Ukrayiny (27.06.2013 No 1284/5). *Ofitsiyyny visnyk Ukrayiny*, (52). 1925 (in Ukr.).

18. Pro zatverdzhennya Polozhennya pro Ministerstvo yustytsiyi Ukrayiny [Approval of the Regulation on the Ministry of Justice of Ukraine]. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny (02.07.2014 No 228). *Ofitsiyyny visnyk Ukrayiny*, (54). 1455 (in Ukr.).

Надійшла 29.08.2018

РЕКОМЕНДОВАНЕ ЦИТУВАННЯ (RECOMMENDED CITATION), АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS)

Яринко Б. В. Адміністративні правовідносини у сфері контролю за діяльністю арбітражних керуючих як спосіб забезпечення публічного інтересу в процедурах неплатоспроможності (з урахуванням іноземного досвіду). Форум права: електрон. наук. фахове вид. 2018. № 4. С. 149–155. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2018_4_15.pdf

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2008577>

Відмічається, що окрім господарсько-правових завдань арбітражний керуючий в кожній окремій справі скеровує свої дії на оптимальне забезпечення завдань економічного розвитку, найбільш повне і ефективне погашення податкових зобов'язань боржника, а також зобов'язань по виплатах трудового і соціального характеру. Аналогічні завдання і механізми відмічаються і при аналізі іноземного законодавства, та передбачають активний контроль процедур кваліфікації таких осіб та їх діяльністю у справах про банкрутство. Обґрунтовується висновок, згідно якого через контроль діяльності арбітражного керуючого реалізується публічний інтерес держави в сталому розвитку економічних відносин.

Ключові слова: арбітражний керуючий; публічний інтерес; контрольна діяльність; адміністративні правовідносини

Ярынок Б.В. Административные правоотношения в сфере контроля за деятельностью арбитражных управляющих как способ обеспечения публичного интереса в процедурах неплатежеспособности (с учетом зарубежного опыта)

Отмечается, что помимо хозяйственно-правовых задач арбитражный управляющий в каждом отдельном производстве направляет свои действия на оптимальное обеспечение задач экономического развития, наиболее полное и эффективное погашение налоговых обязательств должника, а также обязательств по выплатам трудового и социального характера. Аналогичные задачи и механизмы, в иностранных юрисдикциях отмечаются и при анализе иностранного законодательства, и предусматривают активный контроль процедур квалификации таких лиц и их деятельностью по делам о банкротстве. Обосновывается вывод, согласно которого через контроль деятельности арбитражного управляющего реализуется публичный интерес государства в устойчивом развитии экономических отношений.

Ключевые слова: арбитражный управляющий; публичный интерес; контрольная деятельность; административные правоотношения

Yarynko B.V. Administrative Legal Relations in the Field of Control over the Activities of Arbitration Managers as a Way to Ensure Public Interest in Insolvency Proceedings (Taking into Account International Experience)

The place and role of administrative legal relations in the field of control over the activity of arbitration managers as a tool for securing public interest in bankruptcy proceedings are analyzed. It is noted that in addition to the economic and legal tasks of the arbitration manager, this person in each individual case directs his actions to optimally ensure the objectives of economic development, the most complete and effective repayment of tax liabilities of the debtor, as well as obligations for the payment of labor and social character. Similar tasks and mechanisms are noted in the analysis of foreign legislation and provide for active monitoring of the procedures for the qualification of such persons and their activities in bankruptcy cases. In addition, the tasks of the arbitrator include such forms of realization of the public interest as repayment of tax, labor and social obligations of the debtor, the provision of substantiated responses to deputy appeals and requests, appeals of citizens and public organizations, approval and approval of their organizational and administrative actions in economic court, taking into account the position of local self-government bodies and observance of legally determined procedures in resolving the share of social objects within that local community. In turn, for each of the complexes of the listed legal relations regarding the provision of public interest, the arbitration manager is controlled by the respective subjects of control powers. Hence, there is a need for constant state control over the strict adherence to the rules of the arbitration management. Specific rights and obligations within the limits of administrative law and the specifics of administrative liability, including all its aspects, give grounds to speak about an independent legal institution controlling the activities of the arbitrator. This legal relationship in its content is included in the subject of administrative law in terms of management and organizational activities in society, the creation, and maintenance of the proper work of important social institutions. As a result of the analysis, the conclusion is substantiated that the state's public interest in the sustainable development of economic relations is realized through control over the activity of the arbitration manager.

Keywords: arbitration manager; public interest; control activity; administrative legal relations